

2008-06-18, Srijeda, 18 Lipanj 2008

GEZA: Osuda zločina totalitarnih komunističkih režima

OVO NIJE ZLOČIN, TO JE ŽRTVA KLASNE ANTIFAŠISTIČKE KOMUNISTIČKE BORBE ZA SLOBODU I PRAVDU MEĐU LJUDIMA

Parlamentarna skupština Vijeća Europe usvojilo je rezoluciju o "**Međunarodnoj osudi zločina totalitarnih komunističkih režima**" koja se citira u cijelosti:

Skupština Vijeća Europe

Potreba za međunarodnom osudom zločina totalitarnih komunističkih režima
Rezolucija 1481 (2006)

1. Parlamentarna skupština poziva se na svoju Rezoluciju 1096 (1996) o mjerama uklanjanja naslijeđa bivših komunističkih totalitarnih sustava.
2. Totalitarne komunističke režime, koji su u prošlom stoljeću vladali Srednjom i Istočnom Europom, a koji su još uvijek na vlasti u nekoliko zemalja svijeta, karakteriziraju, bez izuzetka, teška kršenja ljudskih prava. **Ta su kršenja različita, ovisno o kulturi, zemlji i povijesnom razdoblju, a uključuju pojedinačna i kolektivna ubojstva i egzekucije, smrt u koncentracijskim logorima, izgladnjivanje, deportacije, mučenje, ropki rad i druge oblike masovnog fizičkog terora, progon zbog nacionalne ili vjerske pripadnosti, kršenje slobode svijesti, mišljenja i izražavanja, slobode tiska, te nedostatak političkog pluralizma.**
3. **Zločini su opravdavani u ime teorije klasne borbe i načela diktature proletarijata. Interpretacija obaju načela ozakonila je "eliminiranjem" ljudi, koji su smatrani štetnima za izgradnju novoga društva i, kao takvi, neprijateljima totalitarnih komunističkih režima. Ogroman broj žrtava u svakoj od tih zemalja bili su njezini vlastiti državljani. To se osobito odnosi na narode bivšeg SSSR-a, gdje je broj žrtava bio mnogo veći nego kod drugih naroda.**
4. **Skupština priznaje da su neke europske komunističke stranke, unatoč zločinima totalitarnih komunističkih režima, doprinijele postizanju demokracije.**
5. Nakon pada totalitarnih komunističkih režima u Srednjoj i Istočnoj Europi, nije u svim slučajevima uslijedila međunarodna istraga njihovih zločina. Štoviše, međunarodna zajednica nije sudila počiniteljima **tih zločina, kao što je učinila s užasnim zločinima nacional-socializma (nacizma).**
6. **Zbog toga je svijest javnosti o zločinima totalitarnih komunističkih režima jako slaba. Komunističke stranke su legalne i aktivne u nekim**

zemljama, čak i ako se u nekim slučajevima nisu distancirale od zločina koje su u prošlosti počinili totalitarni komunistički režimi.

7. Skupština je uvjeren da je svijest o povijesti jedan od preduvjeta izbjegavanja sličnih zločina u budućnosti. Nadalje, moralna ocjena i osuda počinjenih zločina igraju važnu ulogu u odgoju mladih naraštaja. Jasan stav međunarodne zajednice o prošlosti može biti referenca za njihove buduće postupke.

8. Štoviše, Skupština vjeruje da žrtve zločina totalitarnih komunističkih režima koje su još žive, ili njihove obitelji, zaslužuju suosjećanje, razumijevanje i priznavanje njihovih patnji.

9. Totalitarni komunistički režimi još su uvijek aktivni u nekim zemljama svijeta, a zločini se nastavljaju. Viđenja nacionalnih interesa ne smiju spriječiti zemlje da na odgovarajući način kritiziraju sadašnje totalitarne komunističke režime. Skupština odlučno osuđuje sva ta kršenja ljudskih prava.

10. Dosadašnje rasprave i osude na državnoj razini u nekim državama članicama Vijeća Europe ne mogu osloboditi međunarodnu zajednicu od obveze zauzimanja jasnog stava o zločinima totalitarnih komunističkih režima. Ono ima moralnu obvezu to učiniti bez ikakvog daljnjeg odlaganja.

11. Vijeće Europe ima dobru poziciju za takvu raspravu na međunarodnoj razini. Sve bivše europske komunističke zemlje, osim Bjelorusije, sada su njegove članice, a zaštita ljudskih prava i vladavina prava osnovne su vrijednosti za koje se zalaže.

12. Zbog toga, Parlamentarna skupština odlučno osuđuje teška kršenja ljudskih prava počinjena od strane totalitarnih komunističkih režima te izražava suosjećanje, razumijevanje i priznanje za žrtve tih zločina.

13. Nadalje, ona poziva sve komunističke i post-komunističke stranke u svojim državama članicama, koje to još nisu učinile, da ponovno ocijene povijest komunizma i svoju vlastitu prošlost, da se jasno distanciraju od zločina totalitarnih komunističkih režima te da ih potpuno jasno osude.

14. Skupština vjeruje da će ovaj jasan stav međunarodne zajednice utrti put daljnjem pomirenju. Nadalje, on bi trebao potaknuti povjesničare širom svijeta da nastave istraživanje, čiji je cilj utvrditi i objektivno verificirati ono što se dogodilo.

Crveno naglašeni tekst odnosi se i na Jugoslaviju i Hrvatsku, a naročito točka 4. gdje se kaže da je unatoč zločinima komunističkog režima učinjen doprinos postizanju demokracije, misleći pri tome vjerojatno na Titov tip komunizma nakon 1948. godine s čim je učinjena velika pogreška koja

omogućuje nastavak komunističkih ideja i prakse u Hrvatskoj. Pogreška je učinjena zato što se tom točkom rezolucije amnestiraju Jugoslavenski i Hrvatski komunizam do 1948. godine i onaj njegov tajni dio o kojem još ni danas pojma nema Vijeće Europe, a naročito što se tiče Golog otoka i pogroma nakon 1971. godine.

Međutim, htio netko ili ne osuda Vijeća Europe tiče se i Hrvatske koja je 50 godina živjela u totalitarnom komunističkom režimu. U hrvatskoj bratoubilačkoj tragediji i nakon 50. godina od završetka 2. Svjetskog rata se govori o zločinu FAŠISTIČKOG režima, a ne NACISTIČKOG? Još uvijek se ljevičari komunisti ponose kako su bili na strani antifašističke borbe i kao partizani se borili protiv fašista tako da hrvatska tradicija u mnogočemu odudara od točke 4. i 5. rezolucije Skupštine Vijeća Europe gdje se govori o "**UŽASNIM ZLOČINIMA KOJE JE POČINIO NACIZAM**", a ne o "**UŽASNIM ZLOČINIMA KOJE JE POČINIO FAŠIZAM**", kako to ljevičari socijalisti i bivši komunisti još uvijek tvrde.

Dakle, u partizanskoj pobjedničkoj povijesti se govori o FAŠISTIMA, a ne o NACISTIMA.

Partizanski rat se prema partizansko - komunističkoj terminologiji vodio protiv fašista, a ne protiv nacista.

Fašizam je kao što povijest vrlo dobro zna talijanski Musolinijev politički pokret koji je u Hrvatskoj bio samo na okupiranom dijelu Dalmacije i Istre i koji nestaje s vojno - političke scene Hrvatske, Jugoslavije i Europe 1943. godine nakon kapitulacije Italije.

No bez obzira na tu činjenicu komunisti partizani se nastavljaju i dalje boriti protiv fašizma na prostoru Hrvatske iako fašizma više nema. Borba se nastavlja zato što je za komuniste - partizane **fašist = ustaša**.

Drugim riječima, borba se nastavlja jer su fašisti zapravo ustaše i domobrani, t.j. Hrvati te na taj način komunisti ljevičari hrvatske podržavaju bratoubilački rat između hrvata partizana i hrvata ustaša, što generira zločine nad vlastitim narodom kao i u drugim komunističkim zemljama samo na nešto drugačiji, čak i gori način.

Naravno da je to velika povijesna prevara hrvatskog naroda koja se proteže i do danas, jer Hrvatska nije fašistička zemlja niti je to ikada bila.

Hrvatska nije bila fašistička ni za vrijeme NDH, a ako je što bila onda je bila više nacistička, jer je surađivala s nacističkom Njemačkom, ali nije bila ni nacistička već samo nacionalistička prema svim mjerodavnim istraživačima ratne povijesti 2. Svjetskog rata.

Iznenadujuće je kako sadašnja hrvatska država dozvoljava bilo kakav fašistički ili antifašistički govor u Hrvatskoj nakon Domovinskog rata kada su hrvatski političari, dragovoljci, branitelji - hrvatska vojska i policija, cijeli hrvatski narod nazivan ustaškim i fašističkim.

Taj rat je bjelodano pokazao od kuda dolazi ustaštvo i fašizam u hrvatski narod, te je time još čudnije da danas u hrvatskoj imamo ustaše i fašiste koji se smiju, plešu i pjevaju na trgovima hrvatskih gradova?

Zašto se to dozvoljava, doista nije jasno, pogotovo nije jasno u svjetlu činjenice da je do 2008. godine preko 1600 hrvata branitelja učinilo samoubojstvo, dobrim dijelom i zato što se tretiraju kako ustaše i fašisti, ne samo od Srba već i od glupih i zločestih amoralnih Hrvata koji hrvatsku tragediju koriste za mržnje i osвете samo zato što su izgubili svoj marksistički i titoistički oktroirani idealizam i zablude komunizma.

Upravo radi takvih zabluda i zločestih ljudi koji još uvijek nesmetano " krstare " Hrvatskom treba znati da je bitna razlika između Rusije i europskih komunističkih zemlja i Hrvatske u tome što je rat u svim europskim zemljama završen kapitulacijom Njemačke, dok se rat između partizana i ustaša nastavlja i nakon završetka 2. Svjetskog rata i traje sve do danas.

Svi se možemo prisjetiti da su u domovinskom ratu hrvatski vojnici nazivani ustašama, a pobunjeni Srbi su Jugoslaveni koji se bore u Bosni i Hrvatskoj za svoju " Republiku srpsku " , kao element velike Srbije, što je bio i primarni cilj rata.

Ustaše i fašiste su izmislili upravo ti stoga se može reći da ustaše nisu poraženi kao fašisti kako to partizani komunisti slave još od 1945. godine, što dokazuje i činjenica da su i Hrvatsku regularnu vojsku nazivali ustašama.

Tako nacionalni hrvati postaju ponovno novovjekovni fašisti i ustaše, kao što se moglo nedavno vidjeti povodom braniteljskog koncerta na Trgu bana Jelačića.

Takve Hrvate ponovno treba stigmatizirati i ušutkati.

Tog posla se ponovno prihvaća i Hrvatska ljevica tako da se ste strane često čuje kako je hrvatski nacionalizam uvijek ustaški i zločinački pa je tako HDZ postala zločinačka organizacija, a njezin prvi predsjednik i kao prvi predsjednik Hrvatske države Tuđman je ustaša zločinac kojeg treba osuđivati i osuditi, a ne one koji su vršili zločine od 1941 do 1990, zatim od 1990 do 2008. godine kada je ne mali broj Hrvata i hrvatskih građana maltretiran i ubijen samo zato što se nikada nisu slagala s komunističkim konceptom uređenja Jugoslavije i Hrvatske.

Simbol svih žrtava i najupečatljivija žrtva takvog komunističkog zločina je Andrija Hebrang, a da nikada i nikome nije suđeno za to i takva zlodjela kojih je bilo na tisuće.

Radi toga u Hrvatskoj je ostao prostor za nesmetano recikliranje ljevičarskih komunističkih ideja pod zaštitom imaginarnog nestalog samoupravnog socijalizma - komunizma dok se Tito kao " Veseli diktator ", kako kaže istoimena knjiga, vozikao oceanima svijeta i trošio milijarde dolare na svoj raskošan život i raskošni život svojih " komunističkim drugova " koji još uvijek plaću za njim i zlatnim vremenima jugoslavenskog i hrvatskog komunizma, dok su drugi građani slobodno švercali sa šuškvancima, Darwillovim udbaškim zlatom i satovima, i kojekakvim drugim " krpicama " i slobodno putovali tražiti posao u inozemstvo.

To idilično komunističko stanje prehranjivalo se s grahom i kobasicama, plesovima naroda i narodnosti Jugoslavije, a radnici samoupravljači bili su sretni i veseli zato što im je partija i sindikat omogućavali radnički izlet na Plitvice, ili na more.

Na sve strane su mirisali roštilji i pjevale pjesmice sretnih zadovoljnih radnih ljudi od Vardara sve do Triglava U takvom sretnom i raspjevanom ambijentu jugoslavenskog komunizma u susjedstvu 1956. eksplozija naličja komunizma, a nešto kasnije 1971. godine i u Hrvatskoj .

Danas u mađarskoj postoji muzej zločina komunizma u kojem se mogu vidjeti stravične slike komunističkih zločina u Budimpešti i Mađarskoj.

Za one koji još uvijek ne znaju za zločine komunizma bilo bi najbolje da posjete ovaj muzej, gdje je i slika staljinove glave koja je bila uzor Titu i Jugoslavenskim komunistima sve do 1948. godine.

Staljinova glava najbolje pokazuje koliko su Mađari ljubili svoj , ruski, Staljinov komunizam i za tu " ljubav " nakon sloma revolucije ruski egzekutori sa svojim mađarskim pomoćnicima komunistima išli su po bolnicama i ubijali ranjene mađare na bolničkim krevetima.

Procjenjuje se da je ukupno ubijeno oko 30.000 ljudi, ranjenih preko 30 tisuća , 13.000 je zatvoreno od kojih su kasnije mnogi ubijeni i preko 200.000 mađarskih izbjeglica, od kojih je veliki broj prebjegao i u Hrvatsku a zatim krenuo u Zapadne kapitalističke države Europe.

Nešto slično se dogodilo i u Hrvatskoj nakon " **hrvatske nacionalističke kontrarevolucije** " 1971. godine, kako su to nazvali tadašnji Jugoslavenski komunisti na čelu s Titom i kada je ubijeno nekoliko stotina ljude, na tisuće

zatvoreno, a oko 100.000 reducirano i ekskomunicirano iz javnog i poslovnog života Hrvatske , i nikome ništa!?

Titova glava se nije otkotrljala kao Staljinova zato što je sve ostala pod zaštitom onih ljudi koji se to zločine izvršavali i koji su ga štitili partijskom mrežom Jugoslavije i Hrvatske.

Dobar dio zaštitnika Tita i njegova režima bili su oni komunisti koji su obnašali vlast u Hrvatskoj od 1971. godine do 1991. godine.

Ti isti i danas stigmatiziraju sve nacionalne Hrvate, a naročito one koji su srušili taj za njih veliki Titov samoupravni socijalizam jugoslavenskog i hrvatskog tipa kojeg su ideološki gradili i usavršavali Kangrga , Šuvar i mnogi drugi intelektualci koji i dan danas peru mozak Hrvatima o socijalističkim samoupravnim prednostima nad kapitalizmom i koji svim silama ponovno nastoje od socijalne napraviti socijalističku Hrvatsku.

Dakle, to je LICE komunizma koje osuđuje skupština vijeća Europe sa središtem u Rusiji koji je započeo Oktobarskom revolucijom 1917. godine kada preuzimaju vlast komunisti - boljševici na čelu s Lenjinom.

Zločini komunizma koji se osuđuju zapravo započinju s prvim danom komunističke revolucije kada se počinju ubijati ljudi ne pristaše komunizma, a simbol tog prvobitnog komunističkog terora je ubijane carske obitelji Romanov i likvidiranje neprijatelja bez suđenja samo zato što su bili " klasni neprijatelji " kako pokazuje slika.

Nad Hrvatima poslije završetka 2. Svjetskog rata izvršeno je na tisuće takvih smaknuća ljudi bez suđenja iz čiste

osvete uz uzrečicu " **da osvetim čaleta, da osvetim kevu** ", kako to svjedoče preživjeli s Blajburga i drugih komunističkih stratišta gdje je ubijeno više od 150.000 Hrvata samo zato što su prije zarobljavanja bili neprijatelji partizana - komunista i njihove ideologije .

Nakon toga slijede tajna i mučka likvidiranja na stotine Hrvata samo zato što su bili " narodni neprijatelji ", kulaci, kapitalisti i po uvjerenju Titovi antikomunisti.

Sinonim tih zločina su udbaške likvidacije bez suđenja u inozemstvu i Hrvatskoj, a naročito za vrijeme trajanja logora " Goli otok " koji je bio isto toliko zločinački koliko su bili zločinački Gulazi u SSSR-u.

Za te i takve komunističke zločine u Hrvatskoj do danas nitko nije odgovarao, kao što se ne odgovara ni za drugu vrstu medijskog i ideološkog terora nad hrvatskim nacionalistima - domoljubima iz Domovinskog rata, kao što se ne odgovara ni za medijski orkestrirano podmetanje i optuživanje ljudi nakon glazbenog koncerta nedavno održanog na Trgu bana Jelačića u Zagrebu .

Komunisti - ljevičari bez ikakve službene smetnje nastavljaju s ustaškim i fašističkim političkim i medijskim progonima i javnim linčovanjima ljudi koji nisu ljevičar, koji su hrvatski nacionalisti domoljubi što je također komunistički ZLOČIN, ali sada u nastavku " demokracije " koja nije osudila komunističke zločine i izvršila lustraciju.

O tim medijskim i političkim zločinima se ne govori niti piše, niti se akteri kažnjavaju , a traži se kažnjavanje onih koji pjevaju, ili iz inata i protesta protiv takve prakse nose, kao djeca ustašku kapu!?

Nakon smrti Lenjina dolazi Staljin koji kao što se zna neviđenim terorom likvidira svoje dojučerašnje partijske drugove, stotine visokih vojnih časnika i političara i više od 60.000.000 Rusa.

Taj i takav komunizam zahvaljujući 2. Svjetskom ratu i porazu Njemačke koja je i pokrenula rat protiv komunističke Rusije kao Hitlerov nacizam širi se Europom na sve istočno europske Zemlje i neke baltičke u kojima se preslikava organizacijski i praktički ruski boljševički model komunističke vladavine. U svakoj od tih komunističkih zemlja vrši se teror uz likvidiranje mnogih ljudi.

Ekspanzija tog Ruskog totalitarnog komunizma kojeg osuđuje Vijeće Europe započinje još sa Španjolskim građanskim ratom koji je bio Kominternin prvi veliki " trening " za izvoz boljševičkog komunizma i van granica Rusije u svijet.

Jedan od " trenera " tog komunističkog izvoza u Španjolsku, kao što je već pokazano, bio i Josip Broz Tito tadašnji miljenik i doušnik Staljina.

On je već po tome zločinac kojeg ne može amnestirati njegov " antifašizam " niti samoupravno nesvrstano cirkusiranje, jer su svirepi zločini učinjeni po kriteriju Vijeća Europe, a ne po kriteriju izvršitelja.

Mnogi su čuli za " **jugoslavenske španjolske borce** " koje je iz Kraljevine Jugoslavije eksportirao u Španjolsku " vezni Kominternin Staljinov igrač " Tito pripremajući tako svoje komunističke španjolce za komunističku revoluciju u Jugoslaviji.

Taj komunistički revolucionarni eksperiment, kao što se zna, neslavno propada uz velika stradanja i patnje španjolaca koji se međusobno ubijaju u građanskom ratu kojeg potpiruje Kominternu i komunisti ljevičari iz Moskve.

Građanski rat traje od 1936. do 1939, a 2. Svjetski rat od 1. rujna 1939. do 2. rujna 1945. godine.

Za to vrijeme izvršni su prvi veliki eksportni komunistički zločini, prvi u Španjolskoj, a drugi u Jugoslaviji.

Za te velike zločinačke poduhvate Staljin nagrađuje Tita prstenom vrijednim 1.000.000 \$, visokim vojnim činom, i funkcijom Sekretara komunističke partije Jugoslavije, sa zadaćom da započetu propalu revoluciju u Španjolskoj nastavi u Jugoslaviji.

Naravno, po kriterijima titoista komunista ni za to Tito nije zločinac, jer je i njima dijelio " prstenje " i postavljao ih za SEKRETARE KPJ i KPH od mjesnih zajednica do republičkih i državnih razina i nagrađivao ih za njihove velike komunističke zasluge za prokazivanja, hapšenja i likvidacije stotina ljudi zato što su bili njihovi ideološki i politički protivnici.

Dakle, činili su slični zločini kao i komunisti u SSSR-u!

Tito od davne 1917. godine kada se pridružuje internacionalnoj crvenoj gardi je ruski komunist boljševik, sve do rata i poslije rata do 1948. godine kada Staljinova komunistička Rusija raskida s njim, kada prema jugoslavenskom komunističkom tumačenju Tito raskida sa svojim genijalnim učiteljem Staljinom.

Za to vrijeme Tito je bio komunistički zločinac kao bilo koji drugi u komunističkoj Rusiji, i takav komunizam i komuniste koji su provodili zločine osuđuje Vijeće Europe, ali ne i Hrvatska, na način kako to Rezolucija i zahtijeva.

Umjesto da je smjer osuda krenuo u tom smjeru, vještima manevrima i trikovima osude se usmjeravaju prema hrvatskim političarima i učesnicima Domovinskog rata, što stigmatizira i moralno urušava Hrvatsku kao nesposobnu da obračuna barem na moralnoj i političkoj razini s komunistima koji su vršili ili bili po zapovjednoj odgovornosti odgovorni za učinjene zločine u Hrvatskoj za vrijeme 2. Svjetskog rata, poslije rata, naročito 1971. godine, u Domovinskom ratu i po završetku Domovinskog rata do danas.

Nakon 1948. godine Tito se osamostaljuje od Moskve i u Jugoslaviji počinje provoditi svoj tip totalitarnog komunizma koji se postupno i uz velike žrtve naročito hrvatskog naroda polako počinje pretvarati u socijalizam - komunizam s " **ljudskim likom** " .

Koliko je taj " ljudski lik komunizma " doista bio " ljudski " najbolje pokazuje 1971. godina kada Tito izvlači sve boljševičke metode za kažnjavanje i ušutkavanje hrvatskih nacionalista koji traže svoju nezavisnu državu, ili republiku s više državnih atributa i samostalnosti nego što je to dodijelio Tito i njegov politbiro još 1945. godine.

Tito i njegovi komunistički drugovi su zločinci i zato što su nacionalnim i vjerskim podjelama na teritoriju Jugoslavije i Hrvatske **dodali i klasnu podjelu** koja je izvor svih komunističkih zločina bez obzira o kojoj komunističkoj državi se radilo. Uz likvidiranje hrvatskih nacionalista likvidiraju se narodni i klasni neprijatelji, a to su uvijek i najviše bili i jesu Hrvati u svojoj postojbini, u svojoj republici i sada državi.

Kod toga treba imati na umu da je Hrvatska više od 60. godina izložena stalnom ideološkom, političkom i represivnom nasilju, s jedne strane od strane Srba u jugoslaviji i Hrvatskoj i s druge strane od partizanske komunističke revolucije pod vodstvom Tita i njegovih komunističkih vođa.

Josip Broz Tito pozvao je **4. srpnja 1941.** narode bivše Kraljevine Jugoslavije na "**ustanak protiv fašističkog okupatora i njihovih pomagača**".

Praktički je to bio poziv na rat protiv njemačkih nacističkih i talijanskih okupatora i NDH koja je bila njihov pomagač, t.j. protiv domobrana i ustaša.

Paralelno s tim već 27. srpnja 1941. godine Srbi četnici pokreću također rat protiv NDH koji se vodi u istočnoj Hercegovini, Lici, sjevernoj Dalmaciji od Trebinja do Knina i Medaka.

Dakle, Srbi u četničkim uniformama s kokardama i mrtvačkim glavama na šubarama pokreću rat protiv NDH i partizani sa Srpom i čekićem u petokraki zvijezdi na kapi Titovki.

Dakle, odmah po osnutku NDH četnici i partizani odmetnički i ilegalno (partizanski) počinju napadati sve što je endehazijsko, domobransko i ustaško, t.j. Hrvatsko korištenjem svih mogućih ratnih metoda i sredstava, terorom, dizanjem vlakova u zrak, miniranjem mostova i komunikacijskih veza, zasjedama i organiziranim lokalnim napadima.

Dakle, četnici i partizani su ti koji napadaju na legalne državne postrojbe NDH i Hrvate, naročito četnici u Istočnoj Bosni i Hercegovini, te partizani u Hercegovini i Bosni.

Takvo stanje uzrokuje ustaške represije prema Srbima u NDH tako da se građanski rat pretvorio u uzajamnu zatvorenu spiralu nasilja i zločina

koju su potaknuli komunistički i četnički pokret, kao otpor prema nastanku (fašističke) hrvatske države.

Ta država je kao što vidimo " fašistička i ustaška " i danas, bez bilo kakve nade da to prestane biti, jer je " ustaštvo " obnovljeno u Domovinskom ratu od 1991 - 1995. godine, ne zato što su hrvatske postrojbe bile " ustaške ", već zato što to tako govorili i još uvijek kažu Srbi i razni hrvatski ljevičari sve do danas kada Thomposn pjeva domoljubne hrvatske pjesme koje treba " zabraniti " !?

Valja razlikovati slijedeće činjenice: Od svih prisutnih ratnih formacija na teritoriju bivše Kraljevine Jugoslavije i NDH jedino su se ustaše i domobrani borili kao čista i prava reprezentacija Hrvatske države, za Hrvatsku i hrvatski narod.

Hrvatski Partizani su se također borili za Hrvatsku, ali socijalističko - komunističku državu u okvirima NOVE komunističke Jugoslavije u kojoj će umjesto kraljevine i kralja u Beogradu stolovati CENTRALNI KOMITET KOMUNISTIČKE JUGOSLAVIJE NA ČELU S TITOM.

Ta država je kao što znamo PROPALA!

S druge strane imali smo ustašku Nezavisnu Državu Hrvatska koja je također u 2. Svjetskom ratu PROPALA, i konačno ponovno " uskrsnula " 1990. godine!?

To što neki nastoje Hrvatsku učiniti " ne ustaškom ", samo gube vrijeme i prave zbrku i probleme, jer je Hrvatska ustaška čim neki Hrvat hrvatski zijevne ili zine.

Budući je u 2. Svetkom ratu na strani pobjednika bio i komunistički kominternin i jugoslavenski antifašistički program boljševičkog tipa, kojeg osuđuje Vijeće Europe, a Hrvatska ne, osim šturih saborskih verbalizama bez kažnjavanja zločinaca, i afirmiranja žrtava, kao što je to učinjeno u Rusiji i drugim komunističkim državama, to Hrvatska postaje politički egzemplar koji štiti komunističke zločince i podržava njihovu ideologiju, time što od SOCIJALNE DRŽAVE u Ustavu pokušava obnoviti SOCIJALISTIČKU DRŽAVU.

Zato treba znati da zločini komunizma počinju već prije 2. Svjetskog rata i za vrijeme rata likvidiranjem mnogih hrvatskih nacionalista, što se nastavlja i nakon rata sve do 1990. godine.

Ti zločini nisu samo zločini prema ljudima već i prema imovini, naročito u Hrvatskoj.

Nacionalizira se i pljačka kapitalistička i privatna imovina, zgrada, tvornica, radionica, nacionalizira se i crkvene imovine i zemljište .

Hrvatska je preko noći nasiljem pretvorena u boljševičku komunističku državu po uzoru na SSSR.

Tu komunističku pretvorbu od kapitalističke države u komunističku provode organi partijske komunističke vlasti, tajna i javna policija i vojska pod rukovodstvom Tita.

Sve što je bilo " zapadnjačko " uništava se, tako da se 1945 - 46. čak nije smjela slušati zapadna glazba niti čitati stripovi.

Interni antifašistički program sada već Titove komunističke Jugoslavije pretvara se u neviđenu represiju, teror, nasilje i zločin nad svim učesnicima, suradnicima i simpatizerima NDH vlasti, a na posebnom udaru su Ustaše, domobranski časnici i državni dužnosnici.

Time počinju i ostvaruju se komunistički zločini u Jugoslaviji, a naročito u Hrvatskoj, koje danas osuđuje Vijeće Europe koja traži da to učine sve države koje su iskusile teror i zločine komunizma, pa tako i Hrvatska.

Ta osuda je " promrmljala kroz zube "u Saboru bez bilo kakvog stvarnog učinka, tako da umjesto osude i lustracije imamo pojave obnavljanja ne samo ponovnog pokušaja titoizacije Hrvatske već i obnavljanje čistih komunističkih prijetnji i postupaka.

Komunističku prošlost Hrvatske se na razne načine afirmativno ponovno uvlači u javnu svijest hrvatskih građana pod krinkom antifašizma, ZAVNOH-a, izmišljenih velikih zasluga Tita za nastanak i postojanje sadašnje hrvatske države.

Zločini komunizma se na razne načine zataškavaju, marginaliziraju, ignoriraju i pokušavaju se prikazati kao osvetnički hir razuzdanih pobjedničkih partizana.

Ovakvo stanje stvari na koje upozorava i g. Zdravko Tomac, dobar poznavatelj ruskog, jugoslavenskog i hrvatskog komunizma, vjerojatno stoga što je postao duboko svjestan o grandioznim lažima i prevarama i pljačkanjima hrvatskog naroda.

Da je taj proces prisutan najbolje svjedoči nedavni koncert na Trgu bana Jelačića, kada te komunističke snage u Hrvatskoj unatoč velikoj podršci danu branitelja u Zagrebu, koncertu i izvođaču Thompsonu od svih institucija, uključujući i ljevičara gradonačelnika Zagreba Bandića i SDP-ovog g- Jurčića , nastoje sve što se događalo na trgu zafekaliti i prikazati kao ustašoidnost i

fašoidnost svih koji su prisustvovali tom koncerti, ili su simpatizeri diljem Hrvatske.

Ta je pojava već vrlo opasna " komunistička antifašistička igra ", jer u njoj učestvuju i " mladi antifašisti Zagreba " koji s provokacijama koje su stalno prisutne lako mogu izazvati " demokratsko " nasilje onih koji obmanjuju i lažu Hrvatski narod od " velike Oktobarske revolucije " do danas.

Treba samo pročitati komentare u ljevičarski orijentiranim novinama da bi se vidjelo kako se zločini komunizma transformiraju u zločine verbalizma, optuživanja i vrijeđanja ljudi koji ne dijele njihova mišljenja i njihov ljevičarski svjetonazor, gore i odvratnije nego što je to bilo u komunističkoj Hrvatskoj.

Na sve moguće načine se pokušava reafirmirati komunistička antifašistička hrvatska pod krinkom 2. Svjetskog " antifašističkog " rata 60 i više godina nakon završetka rata, što je zasigurno presedan za sve države Europe u kojima je 2. Svjetski rat završio 1945. godine.

Hrvatski ideološki komunistički ljevičari zajedno s nekim Srbima stalno prizivaju duhove fašističke ustaške prošlosti kao da hrvatskom ti duhovi vladaju od 1991. godine od kada su svi Hrvati ponovno ustaše, ubojice koljači na čelu s poglavnikom Tuđmanom. Te ideološke, verbalne, mentalne i moralne zločine koji se danas prakticiraju u hrvatskoj također treba staviti u kontekst komunističkih zločina Vijeća Europe.

Dakle, nije više riječ samo o komunističkim zločinima za vrijeme rata, neposredno poslije rata, za vrijeme komunističke vladavine, već je riječ i o zločinima koje su vršili i još uvijek vrše komunisti nad Hrvatima fizički, mentalno i moralno.

Žrtve tih mentalnih zločinaca je veliki dio dragovoljaca i branitelja koji su izvršili samoubojstva, njih već preko 1600.

Da je samo 10 takvih samoubojstava koji su uzrokovani ljevičarskim komunističkim ideološki i verbalnim nasiljem, jest kažnjivi zločin prema kriterijima Vijeća Europe.

U Hrvatskoj se vlast ponaša tako kao da o tome nema pojma, iako ima pojma da se Hrvati sustavno medijski linčuju samo zato što su antikomunisti i anti ideološki ljevičari, barem prema riječima Hebranga.

Zato je konačno došlo vrijeme i za moralne i političke prosvjede proti svih onih institucija, naročito medijskih i političkih, te i pojedinaca koji na bilo koji način afirmiraju titoizam i komunizma u Hrvatskoj, a naročito one koji se pozdravljaju sa komunističkim pozdravom " **Smrt fašizmu - Sloboda narodu**

" usred Zagreba , jer se konačno mora postaviti pitanje: **Kojem to fašizmu nude smrt , a kojem narodu slobodu?**

Neo komunističke pojave su preozbiljne, a pitanje je takvo da bi se nad njim trebao zamisliti i najgori mrzitelj " fašista " Hrvata, kojih očigledno među Hrvatima ima, kao što pokazuje ova slika.

Sve sami ustaše - fašisti na Trgu bana jelačića !!!???

A ovo su sve sami partizani antifašisti U Kumrovcu!!!???

A kako izgledaju tek pravi antifašisti, a ne komunisti pokazuje ove slike!

Tako se manipuliraju i " demokratski " zaglupljuju Hrvati, jer ovi antifašisti ne mogu postojati da barem nema JEDAN ustaša kojeg stalno proizvode i podmeću hrvatskom narodu ??? Ako ustaše slučajno nema, moraju ga izmisliti, da bi bili antifašisti, a ne komunisti, kao na ovim slikama???

Postoji li slučajno neki predstavnik Vijeća Europe koji nadzire provedbu osude zločina komunizma u Hrvatskoj, ili možda Vijeće smatra da zločina komunizma u Hrvatskoj nije bilo, niti ga je ikada bilo?

O čemu se to u Hrvatskoj zapravo radi? Može li to netko objasniti koji nije fašist ili antifašist, koji nije ni komunist ni ustaša?

Ima li takvih u Hrvatskoj?

Ako ima neka se jave radi onih koji se ubijaju, koji pate i kojima cure suze kada vide partizansku komunističku zvijezdu na kapama i tenkovima koji su ubijali Hrvate od 1991 - 1995. godine?

Autor: Geza